

Powrót Norwida

Marek Probosz jako Norwid w monodramie „Powrót Norwida”, Festiwal NNW w Gdyni, fot. arch. M. Probosza

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Ogryzmołony i w sobie pochylon -

Obłądny! ... ależ jakże rzeczywisty!

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Marek Probosz jako Norwid w monodramie „Powrót Norwida”, Żory, fot. Ireneusz Stajer

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] ?

[REDACTED]

Pytasz dlaczego z kraju wyjechałem? Wyjechałem bo artysta musi być wolny, aby tworzyć. Wyjechałem z kraju zniewolonego.

[REDACTED]

„ [REDACTED]

(autorem tytułu jest Stan Borys, przyp. red.) [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Wojciech Maślanka.

Marek Probosz jako Norwid w monodramie „Powrót Norwida”, przy fortepianie [REDACTED], próba w Santa Monica, fot. Clarissa Koenig

Bóg jeden wie ile krzywdy i nędzy bierze się z nieuznania tej części społeczeństwa polskiego, którą jest Emigracja. Nieuznania, nie czynienia nic, aby ją przywrócić krajowi. Jakbyśmy już do niczego krajowi nie byli potrzebni.

"To wielka literatura, w której powiedziane zostało wszystko, co wciąż jest dla nas najistotniejsze. To, co Norwid mówił na każdy temat w XIX wieku, pozostaje aktualne w wieku XXI"

- Czesław Miłosz, laureat literackiego Nobla 1980 r.

TEATR MARKA PROBOSZA
PRZEDSTAWIA

POWRÓT NORWIDA

Napisał na podstawie twórczości
Cypriana Norwida
Kazimierz Braun

Wykonanie i reżyseria
Opracowanie muzyczne i akompaniament

AMERYKAŃSKA PREMIERA
13. FESTIWAL UNITED SOLO,
13.11.2022, 3:30 PM, Nowy York

ŚWIATOWA PRAPREMIERA
Z OKAZJI 15. FESTIWALU
"POLA I INNI",
LIPNO, 22.09.2022 r. godz. 18.30
Miejskie Centrum Kulturalne
w Lipnie, ul. Piłsudskiego 22

WSTĘP WOLNY

Marek Probosz
Anna von Urbans

Zapowiedź „Powrotu Norwida” w Lipnie

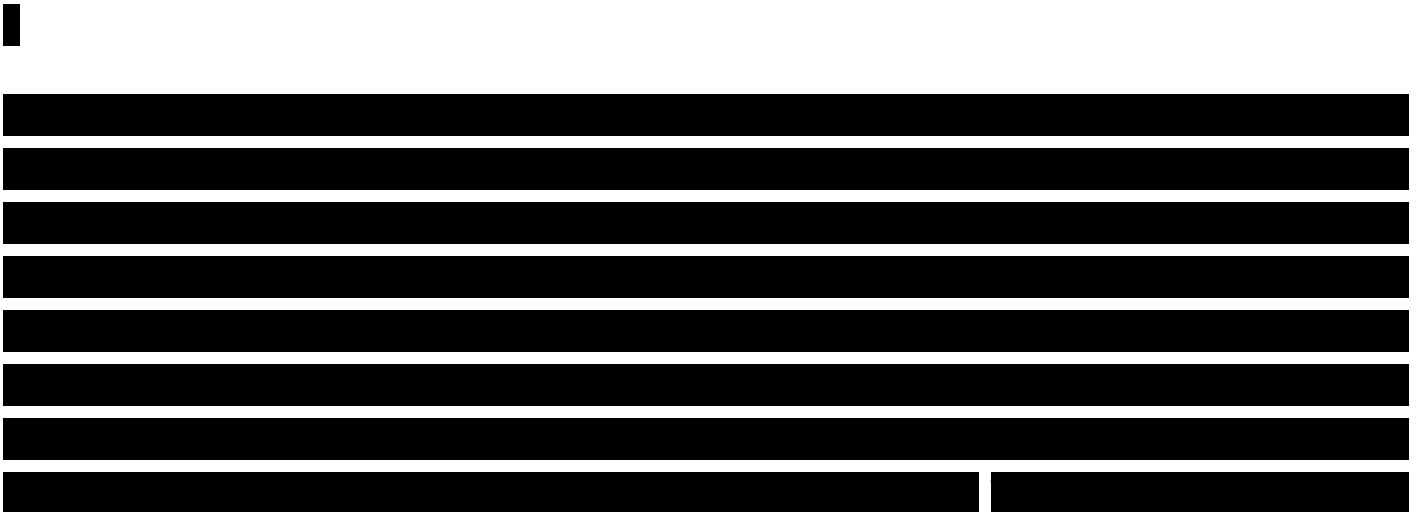

Marek Probosz z POLITKĄ 2022 w Lipnie, fot. arch. M. Probosza

Marek Probosz jako Charlie Chaplin przy swojej tablicy na bulwarze gwiazd w Lipnie, fot. arch. M. Probosza

[REDACTED]

Do kraju tego, gdzie kruszynę chleba

Podnoszą z ziemi przez uszanowanie

Dla darów Nieba...

Tęskno mi, Panie...

[REDACTED]

[REDACTED]

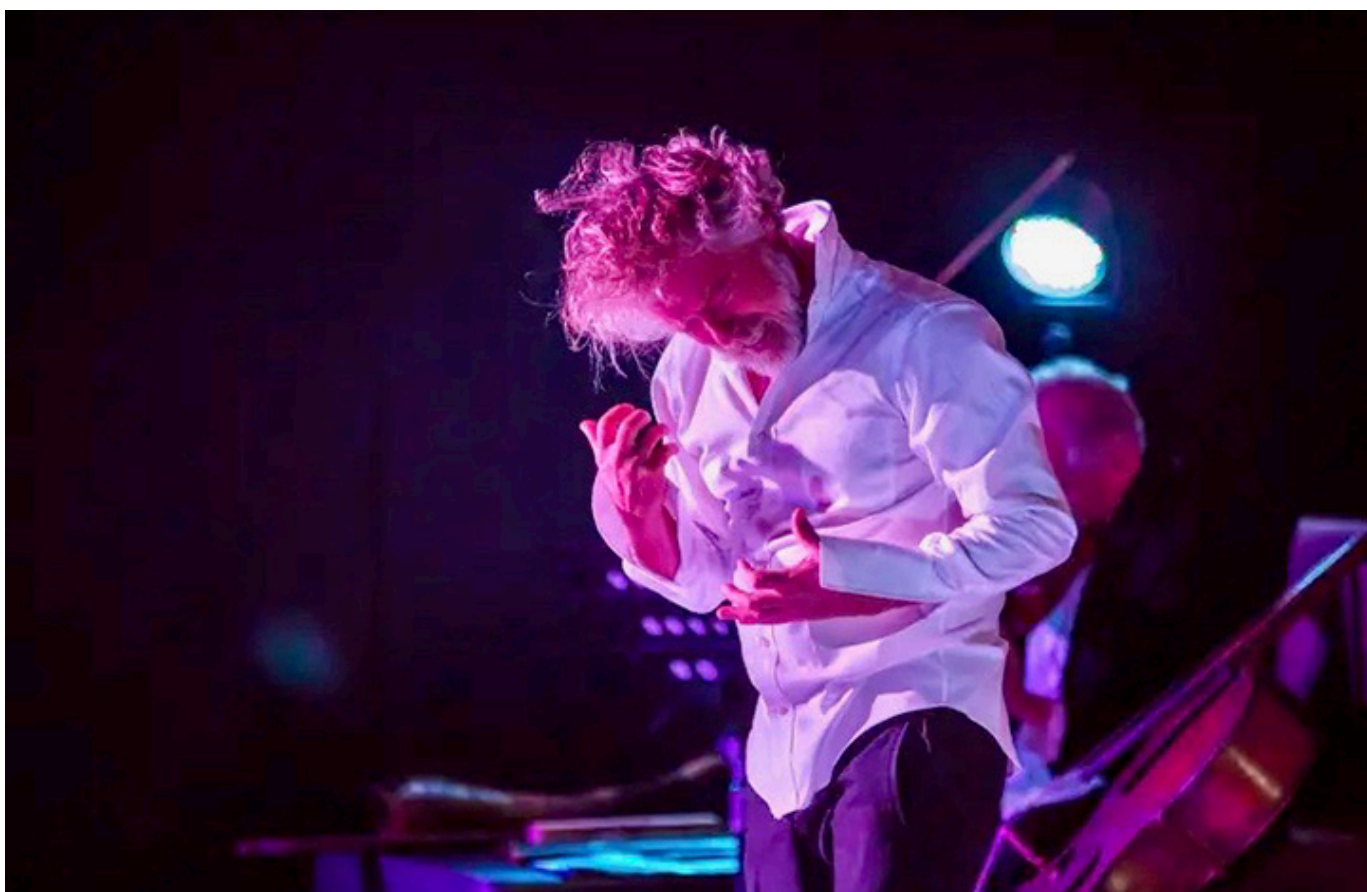
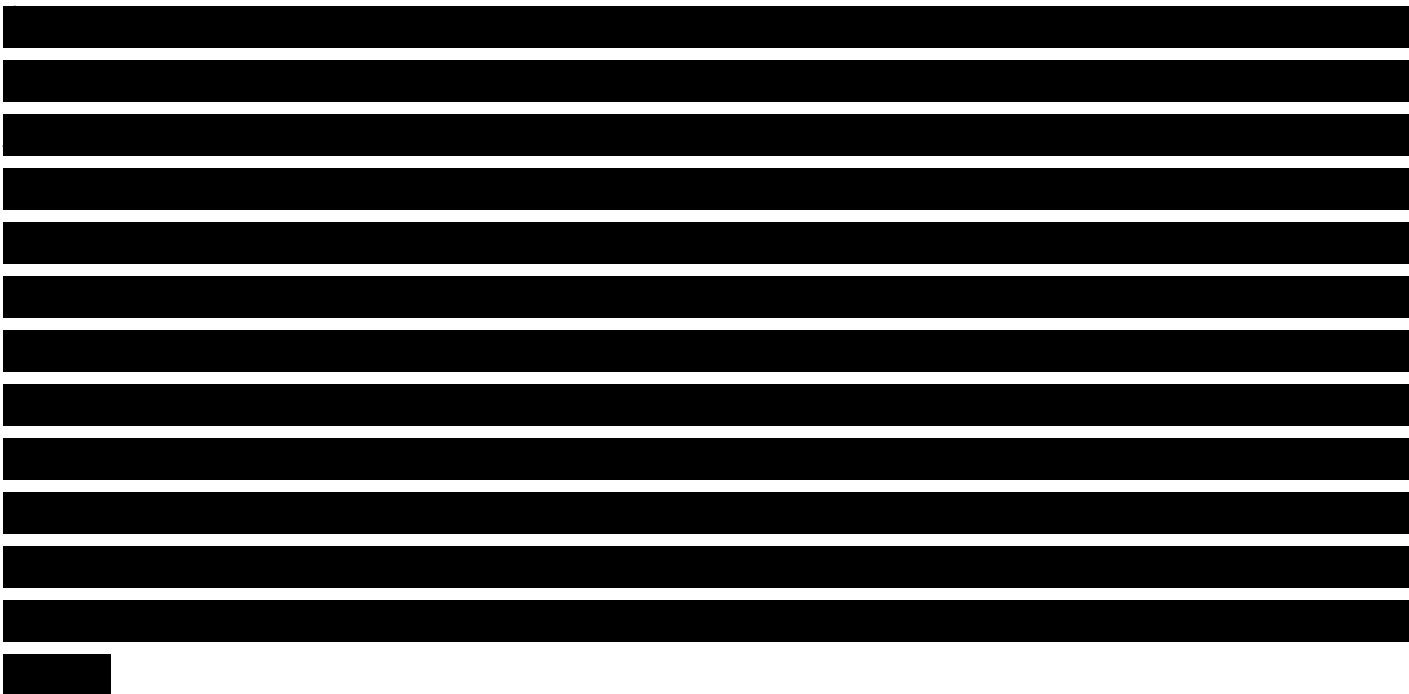
[REDACTED]

Marek Probosz jako Norwid w monodramie „Powrót Norwida”, przy fortepianie [REDACTED], Festiwal NNW w Gdyni, fot. Andrzej Wyrozębski

Marek Probosz jako Norwid w monodramie „Powrót Norwida”, Istebna, fot. Michał Kuźma

Marek Probosz po spektaklu z Mamą, Istebna, fot. Michał Kuźma

[Redacted text block consisting of multiple horizontal black bars]

[REDACTED]

Bo nie jest światło, by pod korcem stało,

Ani sól ziemi do przypraw kuchennych,

Bo piękno na to jest by zachwycąło

Do pracy - praca, by się zmartwychwstało...

Marek Probosz jako Norwid w monodramie „Powrót Norwida”, [REDACTED], Nowy Jork, Festiwal UNITED SOLO, fot. Zosia Zeleska-Bobrowski

[REDACTED]

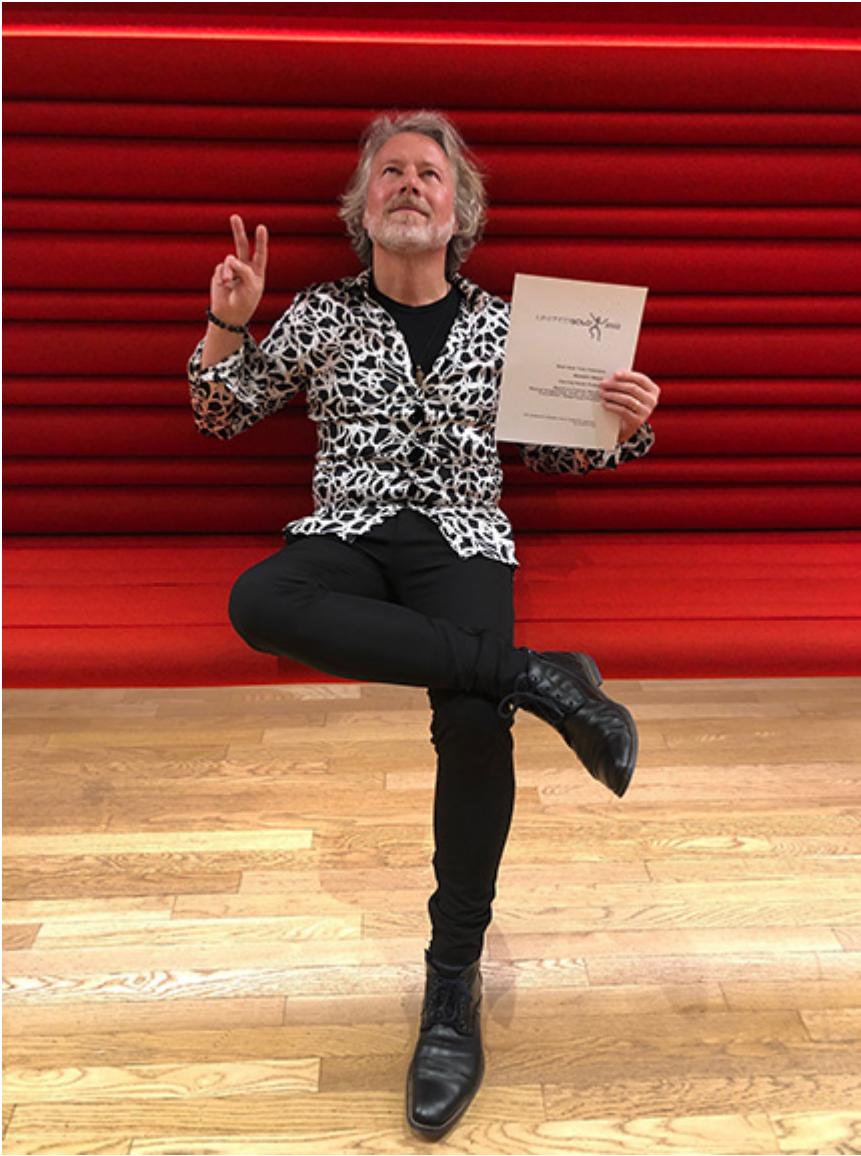
[REDACTED]

[REDACTED]

Krew naszych braci wylaną była, aby ci, co po ich śmierciach żyć będą, byli wolni, szczęśliwi i wyżsi.

[REDACTED]

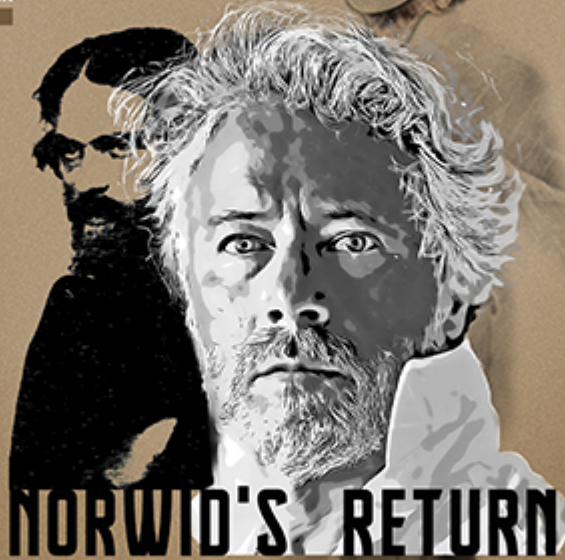
Marek Probosz z nagrodą BEST NEW YORK PREMIERE, Theater Row, Nowy Jork, Festiwal UNITED SOLO, fot. Gosia Probosz

MAREK PROBOSZ THEATER PRESENTS

AMERICAN PREMIERE

SUNDAY
NOVEMBER 13, 2022
3:30 P.M.

OFFICIAL SELECTION 2022
UNITED SOLO FESTIVAL
AT THEATRE ROW
410 WEST 42ND STREET
NEW YORK CITY

NORWID'S RETURN

Starring and Directed by MAREK PROBOSZ

Written based on the works of Cyprian Norwid
by KAZIMIERZ BRAUN

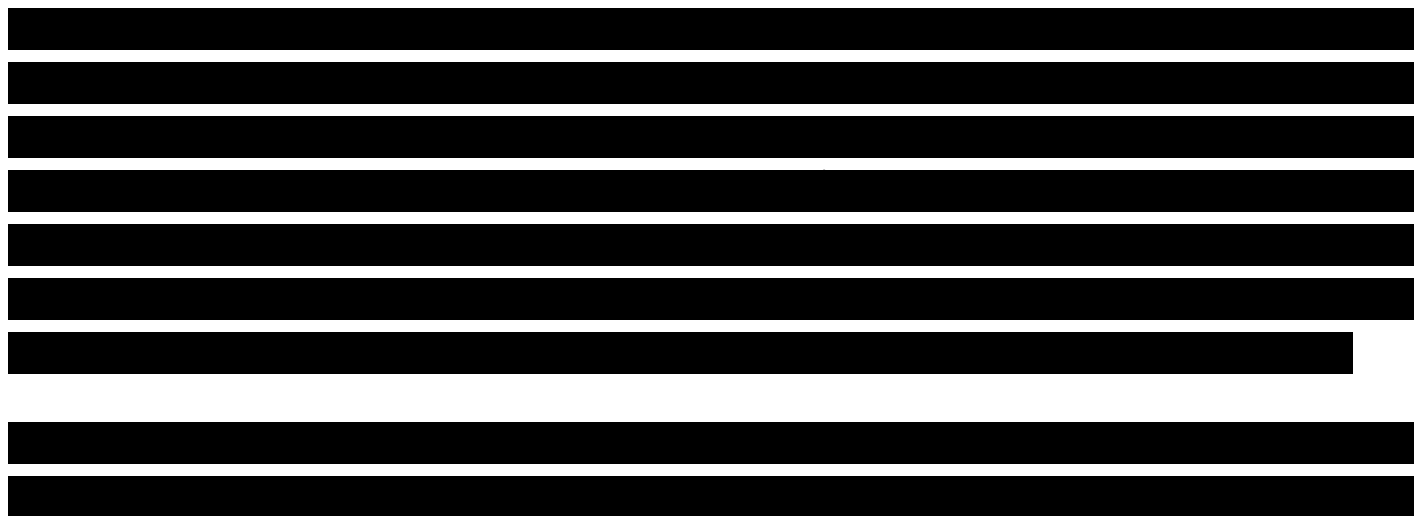
Produced by MAREK PROBOSZ

For additional dates:
<http://www.unitedsolo.org>

TICKETS available at Theatre Row Box Office
or at <https://unitedsolo.org/norwids-return/>

Projekt plakatu: Lucyna Przasnyski

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]:

Przecież ja - aż w nieba łonie trwam,

Gdy ono duszę mą porywa

Jak piramidę!

Przecież i ja - ziemi tyle mam,

Ile jej stopa ma pokrywa,

Dopóki idę!...

Marek Probosz z żoną Gosią podczas Gali rozdania nagród, [REDACTED], Nowy Jork, Festiwal UNITED SOLO 2022, fot. arch. M. Probosza

Życzę ci z serca mocy

Abyś co dzień i w nocy

Wytrwał! Wytrwał!! Wytrwał!!!

Choćbyś miał ziemskie ciało w proch spalić,

Musisz ducha ocalić...

[Redacted text block]

[Redacted text block]

Gorejąc nie wiesz, czy? Stawasz się wolny,

Czy to co twoje, ma być zatracone?

Czy popiół tylko zostanie i zamęt,

Co idzie w przepaść z burzą? - Czy zostanie

Na dnie popiołu gwiaździsty dyjament,

Wiekuistego zwycięstwa zaranie!...

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

Rotmistrz Witold Pilecki na Broadway'u

Oświęcim to była igraszka

Lotnisko Ben Gurion

Siódma fala to powieść współczesna, której akcja dzieje się w latach dwudziestych XXI w., tuż po wygaśnięciu kolejnej fali globalnej „pandemii”. Polski poeta udaje się do Ziemi Świętej na pielgrzymkę, którą zakłóca spotkanie ze znajomą sprzed lat. A „pandemia” wróciła...

Kazimierz Braun jest reżyserem, pisarzem i uczonym. Prowadził teatry i reżyserował w Polsce; reżyserował również w Stanach Zjednoczonych, Irlandii, Kanadzie, Niemczech i innych krajach. Opublikował ponad 50 książek – prac naukowych, powieści, dramatów, poezji – w kilku językach. Wykładał na uniwersytetach i prowadził warsztaty dla reżyserów w Polsce, USA, Irlandii, Wielkiej Brytanii.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Izrael, fot. pixabay

Fragment powieści „Siódma fala”

[Redacted text block consisting of multiple lines of blacked-out text]

[REDACTED]

[REDACTED]

(...)

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

(...)

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

(...)

[Redacted text block]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

(...)

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

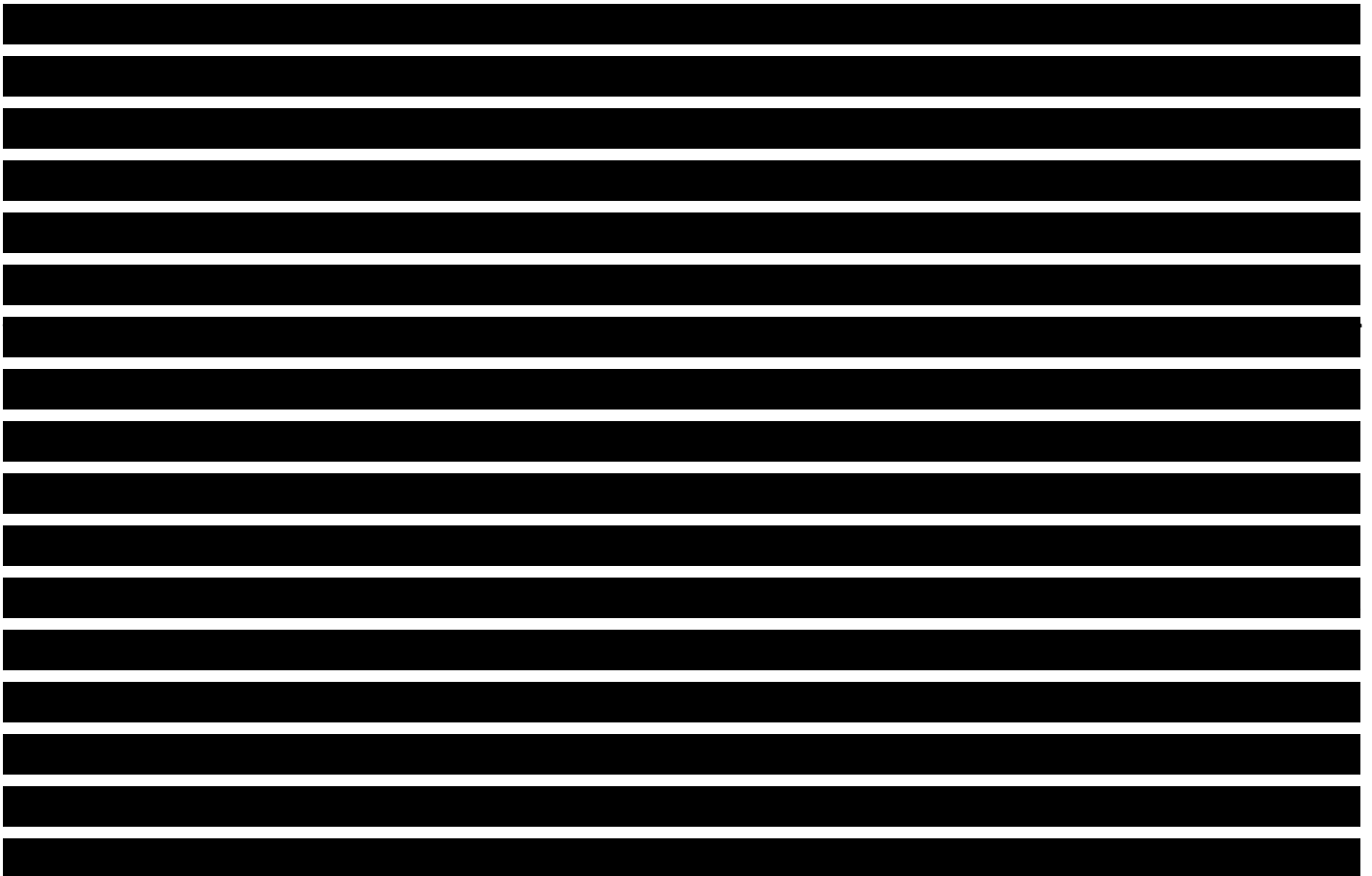
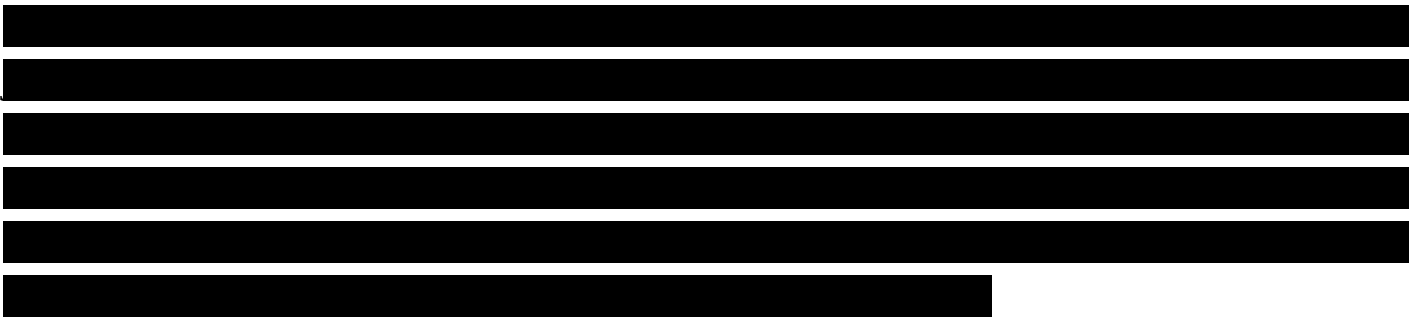
[REDACTED]

**Życie jest obecne w Teatrze... -
„Teatralizacja życia. Praktyki
i strategii pisarskie” Kazimierza
Brauna**

*Świat jest teatrem, aktorami ludzie, którzy kolejno wchodzą i znikają***[1]**

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

K.B.: Moje amerykańskie doświadczenie? [...] Ale teraz tylko o jednym: o słowie. I najpierw o moim najgłębszym, najsilniejszym, najradośniejszym amerykańskim odkryciu. Nie wiedziałem wcześniej, że stanie się nim Shakespeare. Tak. Reżyserowanie Shakespeare'a w oryginale było dla mnie - reżysera - nowym, niezwykłym doświadczeniem, wielkim przeżyciem. Nigdy tak wcześniej się z nim nie spotkałem, reżyserując go po polsku, po niemiecku. Niezwykłe, nowe, radosne było dla mnie to doświadczenie, tak, praktyczne doświadczenie tego języka, jego energii, jego poezji, metafizyki. Jego mocy, po prostu"[3].

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Uczestnictwo, nie tylko obserwacja i nie tylko obecność widza w akcji scenicznej jest podstawowym, fundamentalnym prawem sztuki i teatru. Bez tego uczestnictwa, bez ścisłego związania się widzów i aktorów nie ma teatru. (...) Kluczowym przeto zagadnieniem tworzenia każdego widowiska teatralnego, jest znalezienie sposobu na związanie widza z akcją sceniczną. (...) Chodzi o to, aby z dwóch obserwujących się wzajemnie światów, sceny i widowni, uczynić jedną całość, uczestniczącą równocześnie w tym samym wydarzeniu, tyle, że odmiennie

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Życie człowieka w świecie oraz społeczeństwie, w całej jego gęstej, wielowarstwowej materii, i życie człowieka w teatrze, takie jakie jest w danym czasie i miejscu wykreowane, łączy zdolność przemiany. Życie obecne jest w teatrze. Teatr jest (może być) szczególną jakością, manifestacją, stanem życia. Jak, w jaki sposób, kiedy dokonuje się ta przemiana?[6]

**KAZIMIERZ
BRAUN**

TEATRALIZACJA
Praktyki
i strategii **ZYCIA**

redakcja
adam marszałek

Być istotą dramatyczną to znaczy: przeżywać dany czas, mając wokół siebie innych ludzi i ziemię jako scenę pod stopami. Człowiek nie byłby egzystencją dramatyczną, gdyby nie te trzy czynniki: otwarcie na innego człowieka, otwarcie na scenę dramatu i na przepływający czas .

[...] teatr powstaje wtedy, gdy międzyludzki proces komunikacyjny nabiera cech artystycznych, osiąga wymiar i jakość sztuki. Mówimy wtedy o „sztuce teatru”.

Sztuka teatru należy do kultury - zarówno jako szczególny rodzaj międzyludzkiej komunikacji na poziomie fizycznym, biologicznym i materialnym, jak też duchowym, intelektualnym i emocjonalnym. Podstawą sztuki teatru pozostaje bowiem zawsze żywa interakcja dwóch osób, a najczęściej dwóch grup, a więc samo życie ludzi, ze wszystkimi jego przejawami i cechami, ze wszystkim, co jest w nim codzienne.

Procesy komunikacyjne, dialogowe zachodzą stale w życiu jednostek i grup, w życiu społecznym. Komunikaty te są nieustannie nadawane i odbierane we wszelkich międzyludzkich interakcjach w obrębie kultury. I taki też jest zawsze fundament sztuki teatru - komunikacja między żywymi ludźmi. Ale przekształcając się, przemieniając w komunikację w obrębie widowiska teatralnego ten proces komunikacyjny zostaje podniesiony w rejony sztuki.

Można powiedzieć, że teatr jest sztuką człowieka, dla człowieka, przez człowieka. Bo teatr rodzi się, żyje, a także umiera pomiędzy ludźmi. Z faktu, że teatr jest procesem międzyludzkim wynika jego nieskończona różnorodność, nieprzebrane bogactwo, niczym nielimitowana potencja.

[REDACTED]

Teatralizacja wydobywała się z życia. Była nadal tym samym życiem – jednak wyposażonym w cechy widowiska, posługującym się środkami wyrazowymi przejmowanymi z teatru lub analogicznymi do tych, którym posługuje się teatr” .

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Ponad teatralizację odnajdywaliśmy teatr. Zawsze umocowany w życiu społecznym, bowiem oparty o interakcję żywych ludzi, tak samo jak i teatralizacja, ale zawsze jakościowo różny od teatralizacji, a to dzięki dominującym w teatrze wartościom estetycznym .

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

T.R.: Z tych problemów, które zostały tam poruszone, zacząłbym od stosunku etyki do estetyki. W teatrze. W robocie wielu ludzi kolejność była: od estetyki do etyki. A ja wskazałem, że powinno być odwrotnie. Od etyki do estetyki. Trzeba odwrócić źródła.

K.B.: Wielu twórców teatralnych, szukając nowej estetyki, stawiając sobie nowe zadania artystyczne do rozwiązania, uświadamiało sobie, że nie wypracuje nowej estetyki, jeśli nie zmienią sposobu dochodzenia do niej, a więc etosu pracy, a więc etyki uprawiania teatru. [...] Podobną drogę przeszedł Copeau – od praktyki do etyki. [...] Od pracy opartej na określonym etosie, etyce, zbiorze zasad postępowania – ku dziełom .

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

---

[1] [REDACTED]

[2] [REDACTED]

[3] [REDACTED]

[4] [REDACTED]

[5] [REDACTED]

[6] [REDACTED]

[7] [REDACTED]

[8] [REDACTED]

[9] [REDACTED]

[10] [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[11] [REDACTED]

[12] [REDACTED]

[13] [REDACTED]

[14] [REDACTED]

[15] [REDACTED]
[REDACTED]

[16] [REDACTED] *życia. Praktyki i strategie pisarskie*, dz. cyt., s. 258.

[17] [REDACTED]

[18] [REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]:

„Powrót Paderewskiego” Kazimierza Brauna

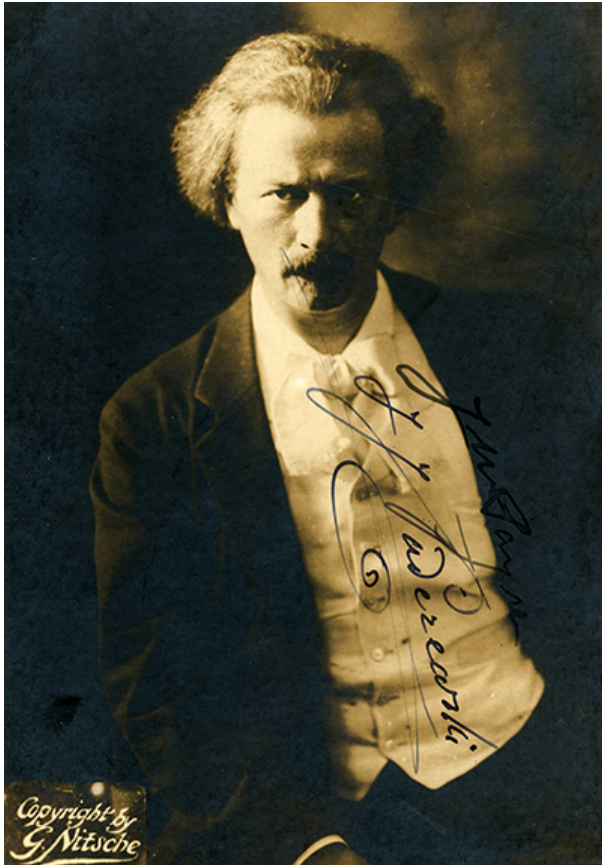

„Powrót

Paderewskiego”

Kazimierza Brauna

██████████ r ██████████

Ignacy Jan Paderewski, 1909 r., fot. G. Nitsche, University of Washington, źródło: wikimedia commons

Co to jest Ojczyzna?-

odpowiedziałby:

„Jest to miejsce,

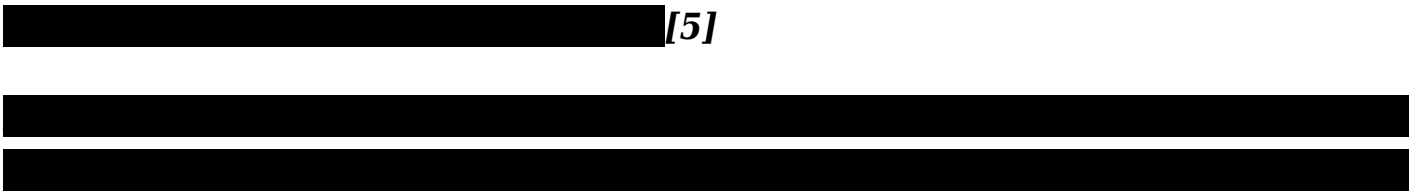
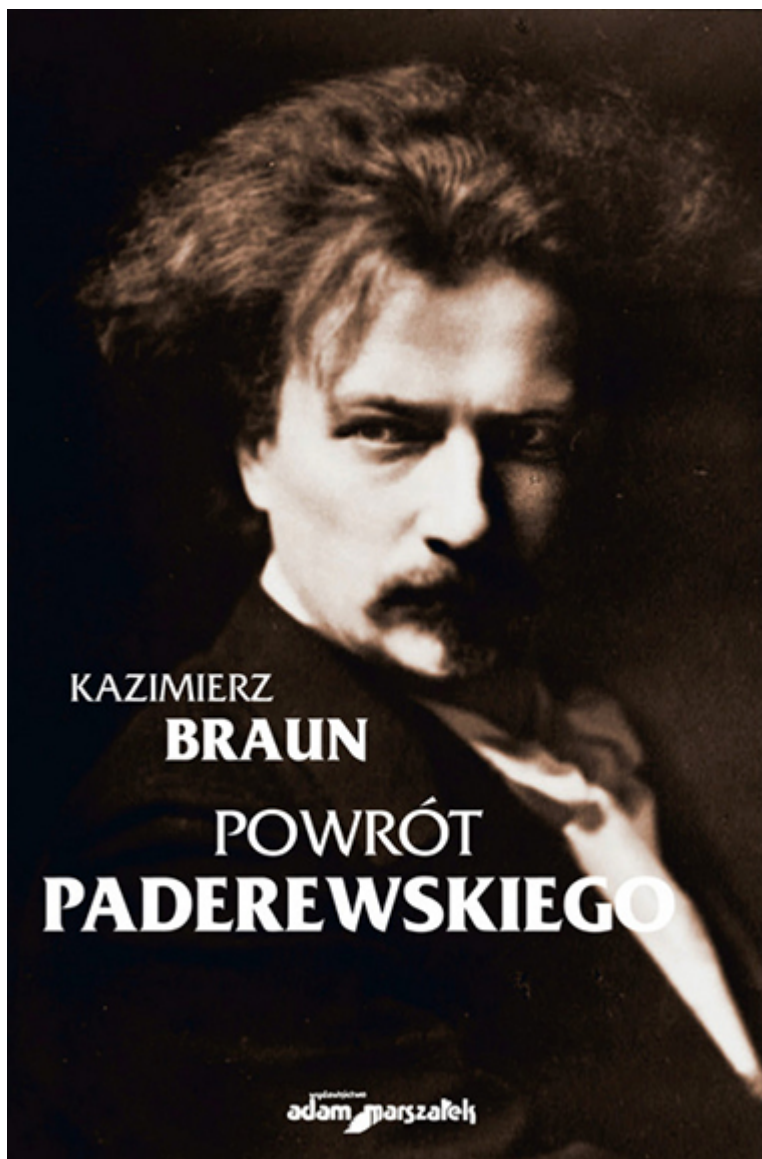
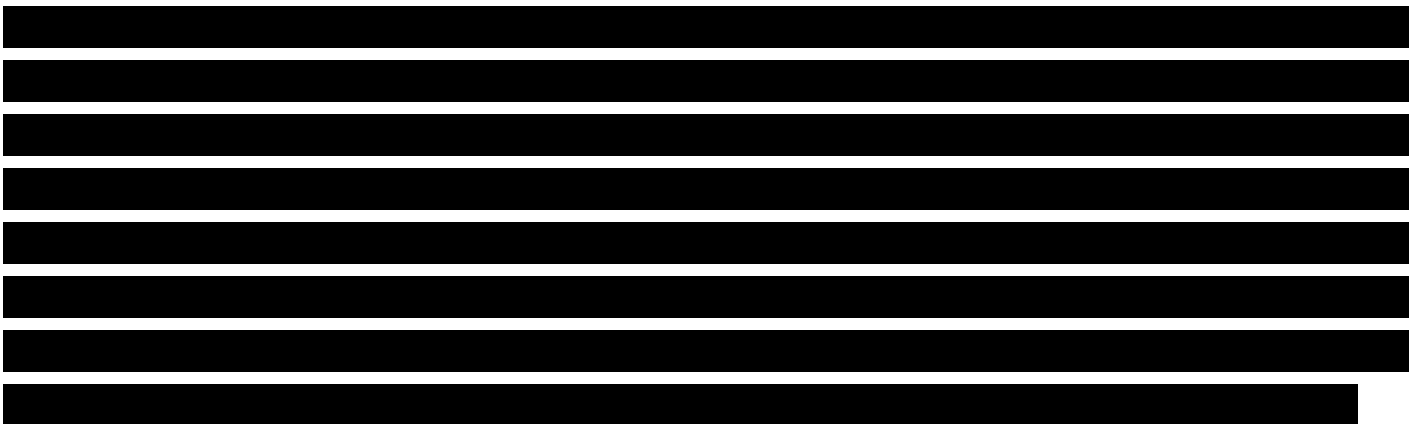
w którym najmilej spocząć i umrzeć -

kiedy się ma gotowość nieustanną życia

i utrudzania się tam,

gdzie w każdym czasie danym

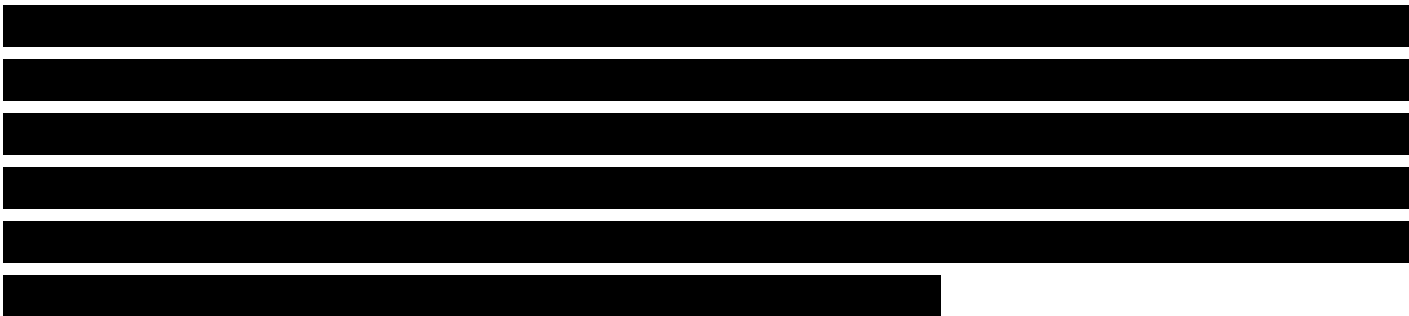
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Fortepian Ignacego Jana Paderewskiego w Ambasadzie RP w Waszyngtonie, źródło: wikimedia commons

„Menuet” wybucha na chwilę serią eksplozji muzycznych fajerwerków, to istna kanonada, lecą jeden za drugim świetlne pociski i wybuchają gdzieś na niebotycznej wysokości. Zaraz potem jednak muzyczna narracja wraca do szeptu, zawiesza w powietrzu jakieś pytania, odpowiada, przetwarzając te pytania, a więc

nie odpowiadając. W części środkowej „Menuet” przechodzi w postchopinowski wręcz mazurek. Echa Chopina budzą echa polskiego, wiejskiego krajobrazu wczesną jesienią, otulonego w tajemniczy smutek, to tu, to tam przetykanego promieniami zachodzącego słońca. Krajobraz wiejski zda się powiększać, obejmuje salę balową w jakimś pałacu, gdzie wirują tańczące pary i ich cienie. Głośny śpiew przemienia się znów w muzyczny szept, powracają echa niedopowiedzianych pytań, niewyznaczonych zwierzeń. Pozostaje uczucie uczestnictwa w tajemniczym rytuale piękna, ku któremu można spojrzeć jak przez wpółuchylone drzwi, podnieść oczy, by polecieć gdzieś na wypiętrzających się chmurach a z nich zstąpić na skrzącą diamentami rosy poranną łąkę...[9].

Inspiracje muzyką Fryderyka Chopina skłaniały Paderewskiego do jeszcze głębszej refleksji nad sprawami Ojczyzny, świata, historii, kultury i sztuki polskiej. Rozumieć muzykę Mistrzów to odkryć całe bogactwo duchowych doświadczeń, które są w niej zawarte. W muzyce łączą się dwa ideały: doskonałość formy i wielkość ducha[10]. Wsłuchiwać się w dźwięki muzyki wielkich Artystów to z powagą i wielkim szacunkiem traktować sprawy narodowe.

(...) właśnie pojawienie się Paderewskiego - postaci tak wybitnej, znanej, charyzmatycznej - na politycznej scenie Polonii amerykańskiej, Ameryki, Polski i świata stało się jednym z zasadniczych czynników, które przesądziły o zmartwychwstaniu Polski jako państwa niepodległego. Jego stałe dążenie do wartości wyższych poparte było nieprawdopodobną wręcz pracowitością. Jego artyzm harmonijnie łączył z wiedzą. Jego maniery, uwaga i szacunek dla każdego rozmówcy (posługiwał się siedmioma językami) pozwoliły mu komunikować się swobodnie zarówno ze zwolennikami, jak i przeciwnikami. Paderewski zogniskował wolę Polaków w kraju i na emigracji. (...) Opatrzność i Historia

znalazły w nim szczególnego pośrednika

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

---

[1] [REDACTED]

[2] [REDACTED]

[3] [REDACTED]

[4] [REDACTED]

[5] [REDACTED]

[6] [REDACTED]

[7] [REDACTED]

[8] [REDACTED]

[9] [REDACTED]

[10] [REDACTED]
[REDACTED]

[11] [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Żywot Paderewskiego

„Dzieci Paderewskiego” - spektakl Kazimierza Brauna

Dobra pamięć o doskonałych aktorach. Wspomnienie osobiste.

Ignacy Gogolewski, portret z okresu pracy w Lublinie, fot. Zbigniew Zugaj, źródło: wikimedia commons

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] h [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Wielka Improwizacja [w Dziadach] to był akt zmagania się z Bogiem i z samym sobą (...) Był [Trela] rozedrganą struną najgłębszej ludzkiej wrażliwości - w wadzeniu się z Bogiem o los własny i los sponiewieranej wspólnoty. (E. Morawiec, „Stary teatr jaki był 1945-2000”, Arcana 2018, s. 133).

[REDACTED]

[REDACTED]

Jerzy Trela w realizacji: „Dziadów”, 18 lutego 1973 r., Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej, Kraków, fot. Wojciech Plewiński, źródło: Encyklopedia Teatru

Polskiego

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

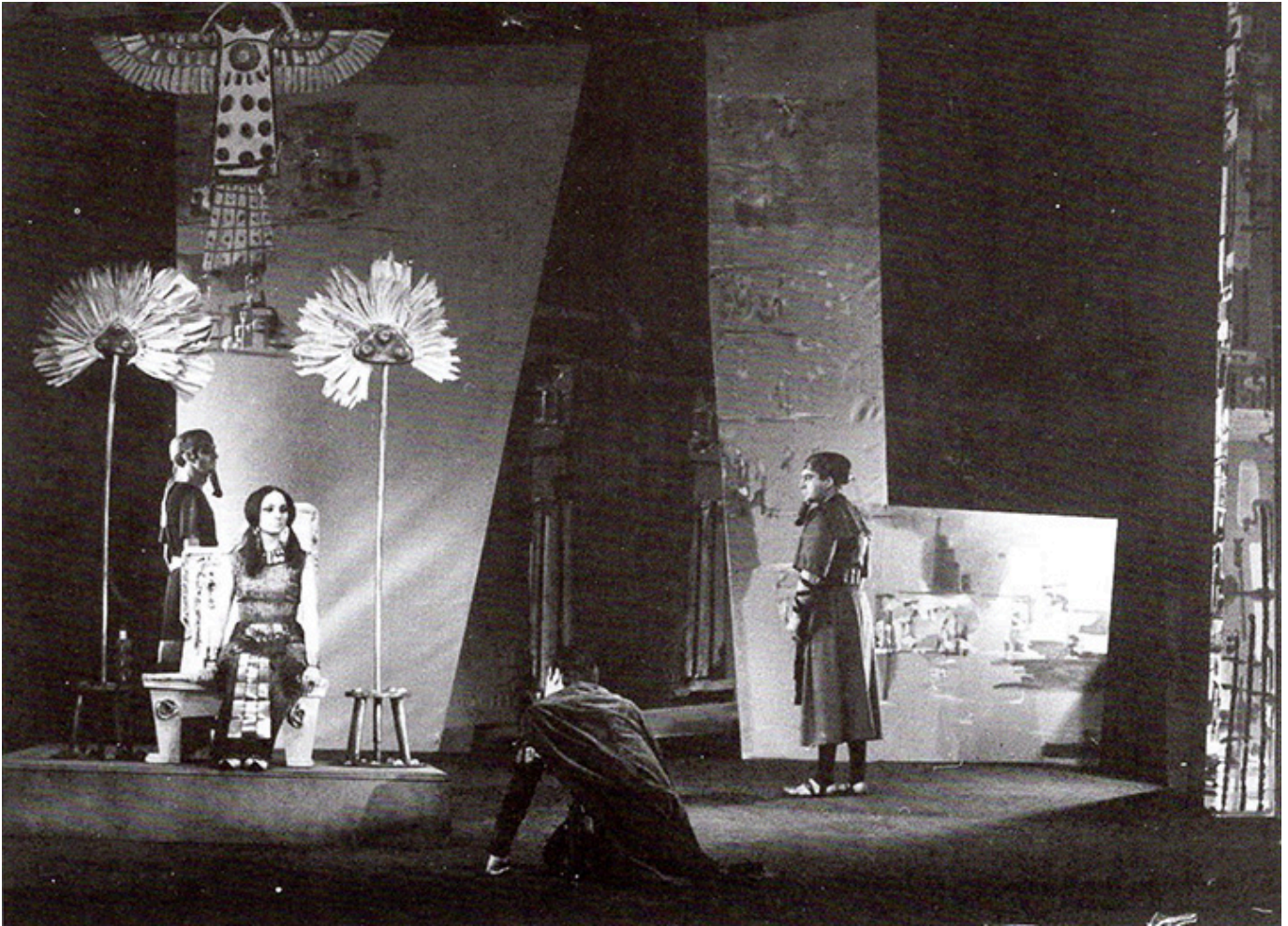
**Norwid - to wielki zbiorowy
obowiązek. Część 2.**

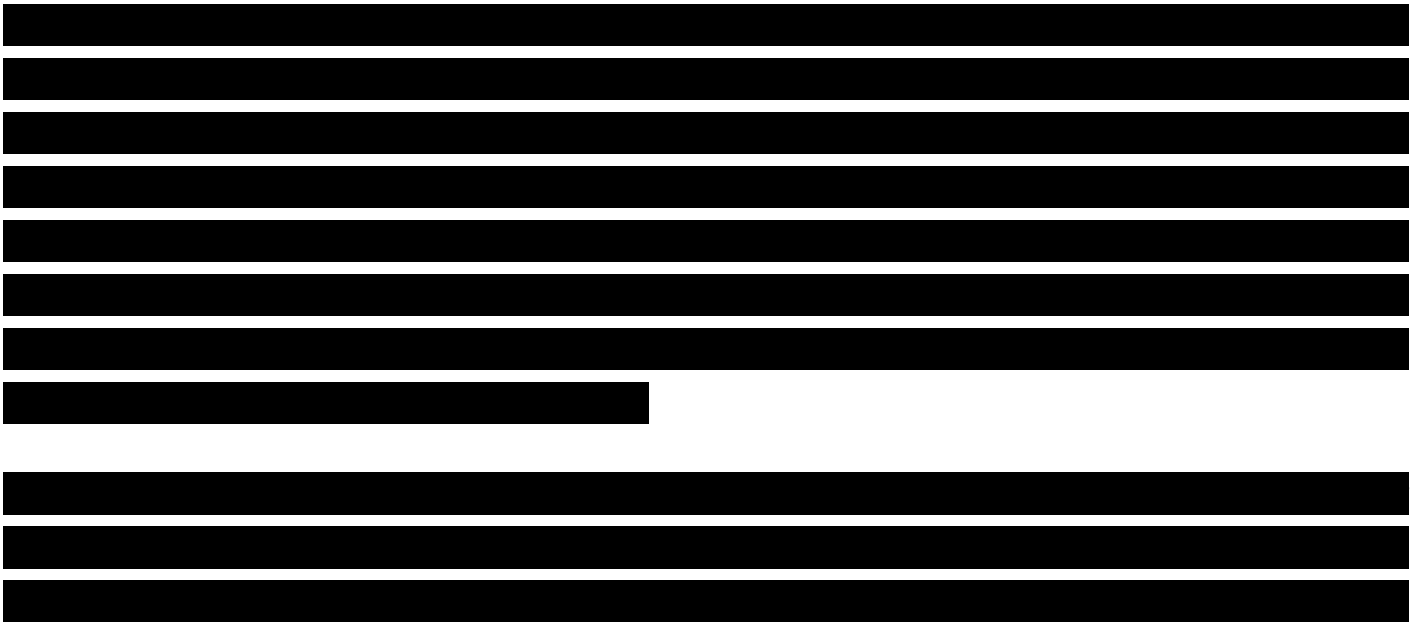

[REDACTED]

[REDACTED]

Cyprian Norwid, „Kleopatra i Cezar”, reż. Kazimierz Braun, Roman Kruczkowski (Kondor), Adela Zgrzybłowska (Kleopatra), Zbigniew Szczapiński (Rycerz), Andrzej Chmielarczyk (Eukast), Lublin 1968, fot. W. Parys, (w:) Kazimierz Braun, Mój teatr Norwida, Wyd. Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2014

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Rodem warszawianin, sercem Polak, a talentem świata obywatel, Fryderyk Chopin przeszedł z tego świata. (...) Umiał on najtrudniejsze zadanie sztuki rozwiązywać z tajemniczą biegłością - umiał bowiem zbierać kwiaty polne, rosy z nich ani puchu nie otrząsając najlżejszego. I umiał je w gwiazdy, w meteory, że nie powiem: w komety, całej świecącej Europie, ideału sztuką przepromieniać.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

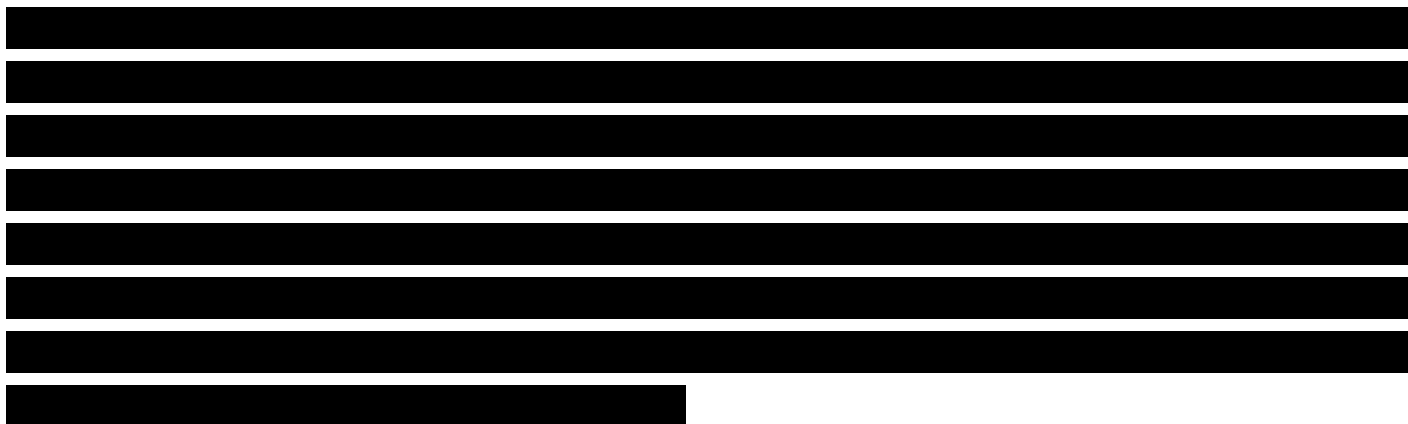
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Cyprian Norwid, „Pierścień wielkiej damy”, reż. Kazimierz Braun, od lewej: Mariusz Dmochowski (Szeliga), Hanna Stankówna (Hrabina), Henryk Boukołowski (Mak-Yks), Warszawa 1962, fot. F. Myszkowski, (w:) Kazimierz Braun, Mój teatr Norwida, Wyd. Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2014

- W kraju każdym są różne nazwiska, / Zwłaszcza dawne - z zatartych kart
dziejów, / Zaś pochodzę ja, zaprawdę, z owych / [...] Składowych ciał - nie

[Redacted text block]

ali.

[Redacted text block]

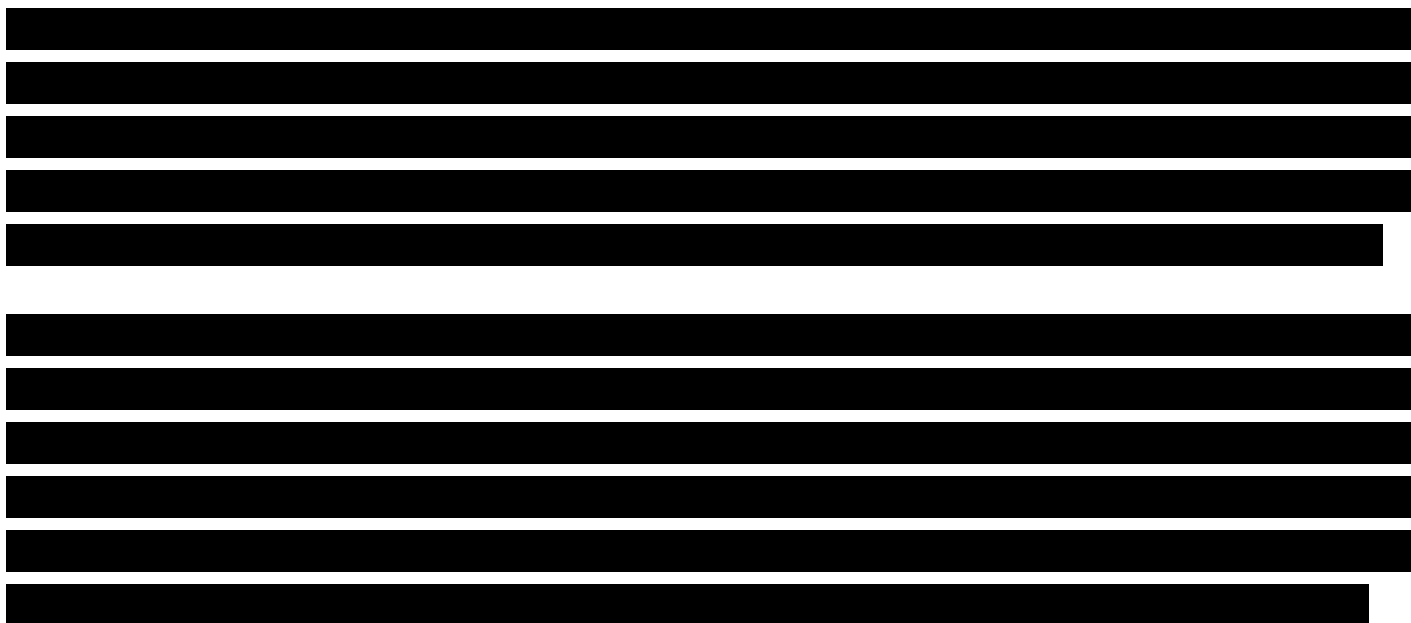
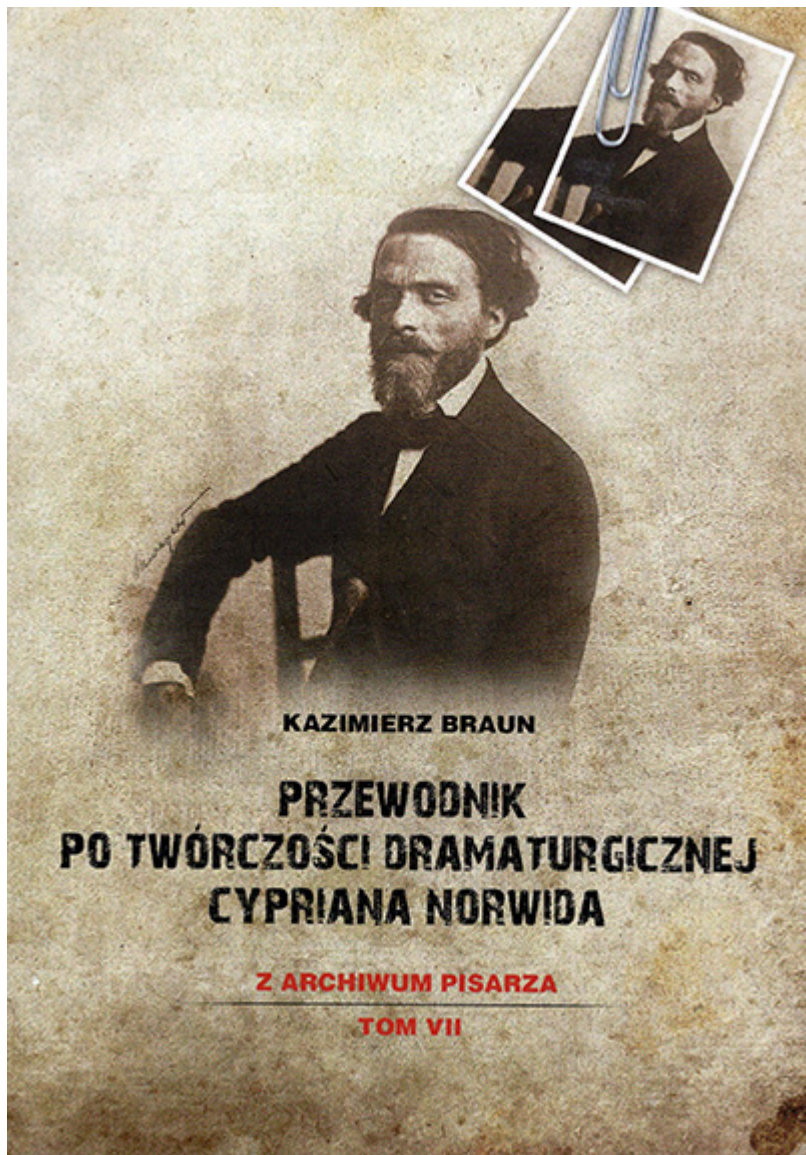
[Redacted text block]

[Redacted text block]

Patrząc na przedmiot, nie widzimy bynajmniej powierzchni jednej, ale przez tajemnicze, a mistrzowskie poczucie-ogółu widzimy prawie że współcześnie wszystkie inne przedmioty bryłowatości i przecięcia. Im zaś przedmiot widzenia zupełnie jest rozumny w swej całości, tym zupełnie obejmujemy go jednym okazywaniem ze wszech miar. Podobnie jest, i zwłaszcza, z Prawdą! Ona, przede wszystkim będąc całą, od najpierwszej chwili, w której dała się postrzec - udzieliła się ludziom niejako w zupełności.

A wyświstany Tyrteju gdyby po tysiącach lat znalazł się tu, coż oglądałby i zagaił na maskaradzie żywota?

Mówiłby zapewne prawdę, wierząc w moc jej: czego zaiste że nie postrzegam, aby ktokolwiek czynił.

Zaś moc prawdy skąd idzie?

Pochodzi z jej Całości... a przeto stąd, że prawda jest Ideą powodującą nieustannie

równie sobie świadectwo...

Norwid - to wielki zbiorowy obowiązek. Część 1.

Wywiad ukazał się w „Pamiętniku Literackim” wydawanym przez Związek Pisarzy Polskich na Obczyźnie, w numerze poświęconym Cyprianowi Kamilowi Norwidowi, Tom LXI, Londyn, czerwiec 2021 r.

[1]

[2] *id*a, Wyd. Bernardinum, Pelplin 1996.

[3]

[4]

[5] George Gömöri, *Cyprian Norwid*, Twayne Publishers Inc., New York 1974, s. 96-99.

[6] [REDACTED]
[REDACTED]

[7] [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[8] [REDACTED]

[9] [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Cyprian Norwid - wczoraj i dziś. Część 1.

Cyprian Norwid - wczoraj i dziś. Część 2.

**Norwid - to wielki zbiorowy
obowiązek. Część 1.**

Prof. Kazimierz Braun, fot. arch. K. Brauna

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[REDACTED]

[REDACTED]

Hanna Stankówna (Hrabina) i Alicja Pawlicka (Magdalena), „Pierścień wielkiej damy”, Warszawa 1962, fot. F. Myszkowski, (w:) Kazimierz Braun, Mój teatr Norwida, Wyd. Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2014

TEATR

POLSKI

Rok założenia 1913

WARSZAWA

Sezon 1961 — 1962

PREMIERA

W piątek, dnia 6 kwietnia 1962 r.
na SCENIE KAMERALNEJ przy ul. Foksal 16

CYPRIAN KAMIL NORWID

PIERŚCIEN WIELKIEJ DAMY

Osoby

Władca Maria Harna	HANNA STANĘWNA
Mąż "Ira	HENRYK BOUKOŁOWSKI
Magdalena Tania, matka Władcy	ALICJA PAWLICKA
Gród Szeliga	MARIUSZ DWOCHOWSKI
Sędzia Klement Durbka	MACIEJ RACIJEWSKI
Kłanawym, sowa Szeliga	ZOFIA KÓWKOŃSKA
Sobota, wdziarska	STANISŁAWA KOSTECKA
Młody szlachtyca	RYSZARD PIEKARSKI
Kamiesz pędzi	ZYGMUNT KESTOWICZ
Stary szlachtyca	STANISŁAW ZELENICKI
Młody szlachtyca	RYSZARD KUBIAK
Stary szlachtyca	WŁODZIMIERZ WYSZCZOGÓŁKA
Gród szlachtyca	ZYGMUNT RZUCHOWSKI
Gród szlachtyca	CZESŁAW BOGDANSKI

Partyci z wód • Polajewi

SCENOGRAFIA
KRYSTYNA ZACHWATOWICZ

REŻYSERIA
KAZIMIERZ BRAUN

Dyrektor Teatru: Stanisław Witold Baliński

Porządek przedstawień w godz. 19-20

Bilisy od 4 do 21 zł z wstawiem. - Kasy ogólna w godz. 10-19. - Bilisy ulicowe
ulicowe w godz. 10-19. - Kasy ogólna w godz. 10-19. - Bilisy ulicowe
Przedsiębiorstwo Wydawniczo-Drukarskie "Dziennik" 7 dni tygodni w godz.
10-18. - Kasy ogólna w godz. 10-18. - Bilisy ulicowe w godz. 10-18.

„Polski” Teatr, Warszawa, ul. Foksal 16

widza są trudne do realizacji scenicznej?

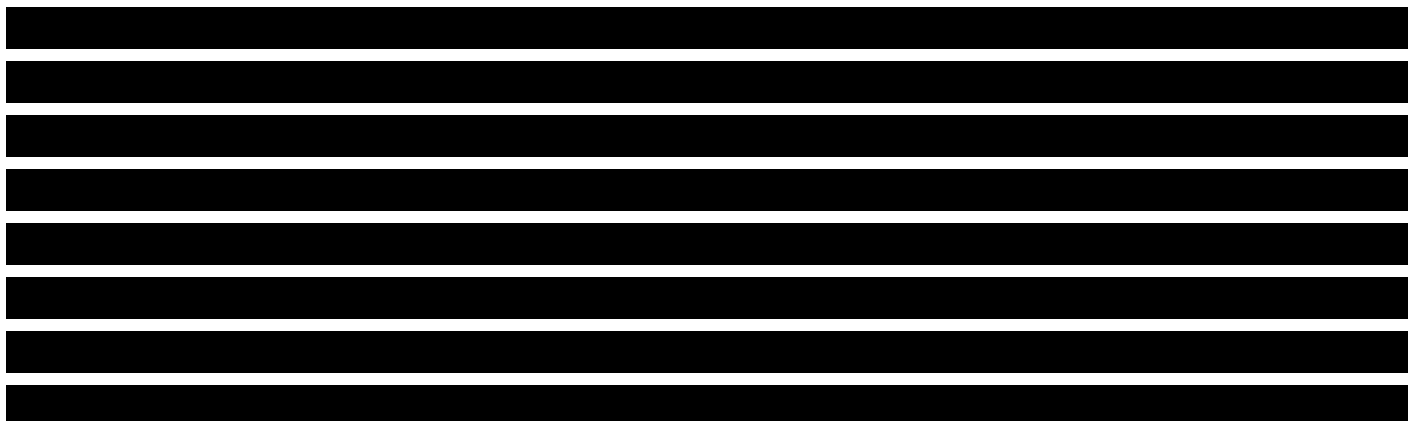
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

TVP/ EAST NEWS Teatr Telewizji, Cyprian Norwid ZA KULISAMI, 10.10.1966, reż. Kazimierz Braun Na zdjęciu Aleksandra Slaska Lia), J-4062- 8

[Redacted]

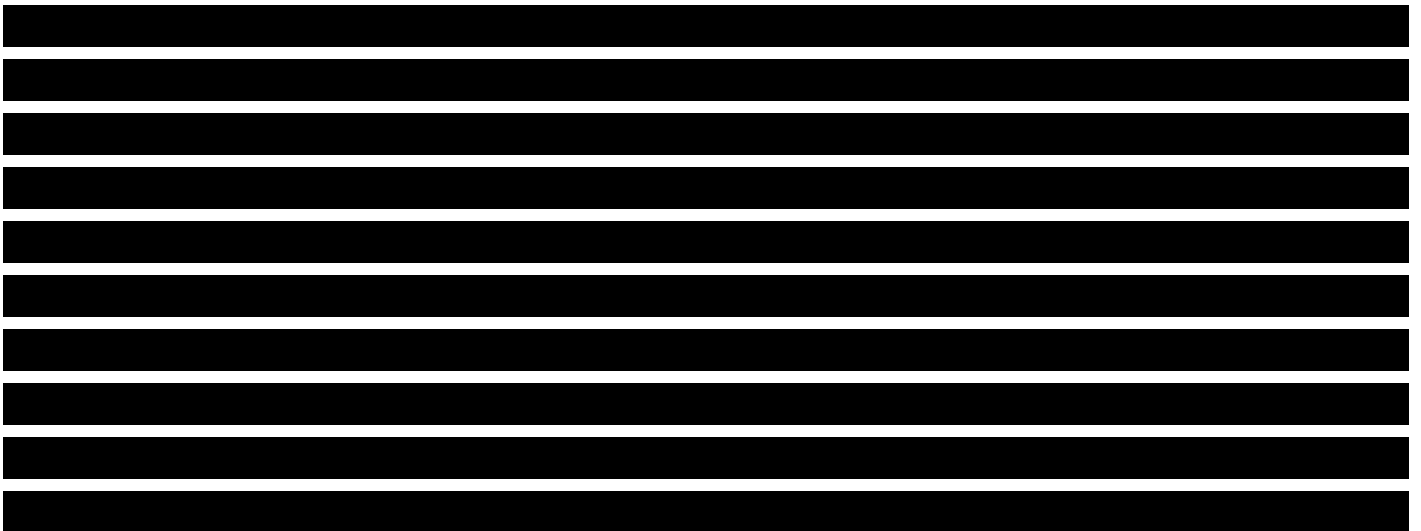
[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

Cyprian Norwid, ZA KULISAMI, Teatr im. J. Słowackiego, Kraków 1970, reż. Kazimier Braun. Na zdjęciu Leszek Herdegen (Omegitt), fot. Wojciech Plewiński

[Redacted]

[Redacted]

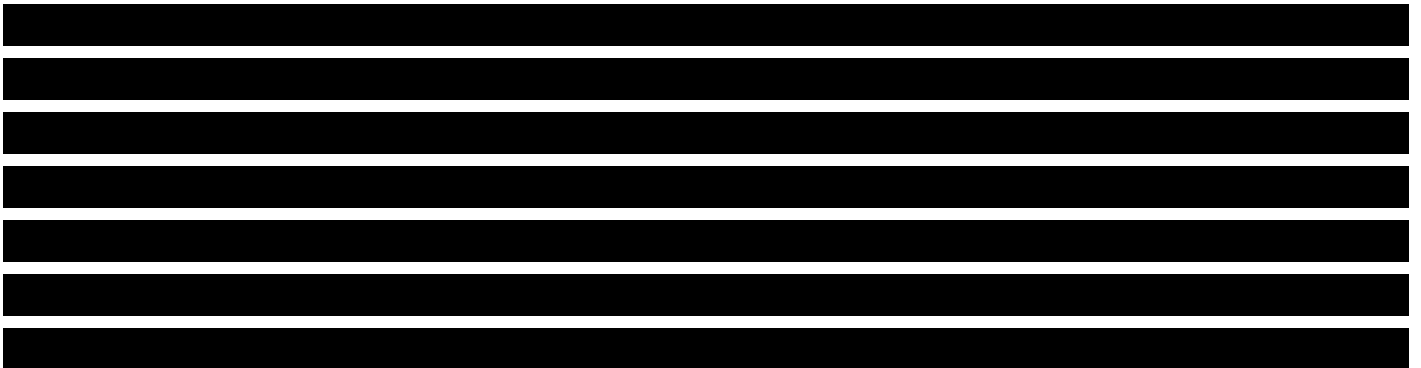
[Redacted]

[Redacted]

Cyprian Norwid, ZA KULISAMI, Teatr im. J. Słowackiego, Kraków, 1970 reż. Kazimierz Braun.

Na pierwszym planie Maria Nowotarska - Lia (z lewej) i Maria Przybylska Emma, fot. Wojciech Plewiński

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Norwid - to wielki zbiorowy obowiązek. Część 2.

---

[1] [REDACTED]
[REDACTED]

[2] [REDACTED]

[3] [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[4] [REDACTED]

[5] [REDACTED]
[REDACTED]

[6] [REDACTED]
[REDACTED]

[7] [REDACTED]
[REDACTED]

[8] [REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Teatr w służbie narodu. Jadwiga Domańska (1907-1996).

„Za kulisami” Norwida w inscenizacji Kazimierza Brauna